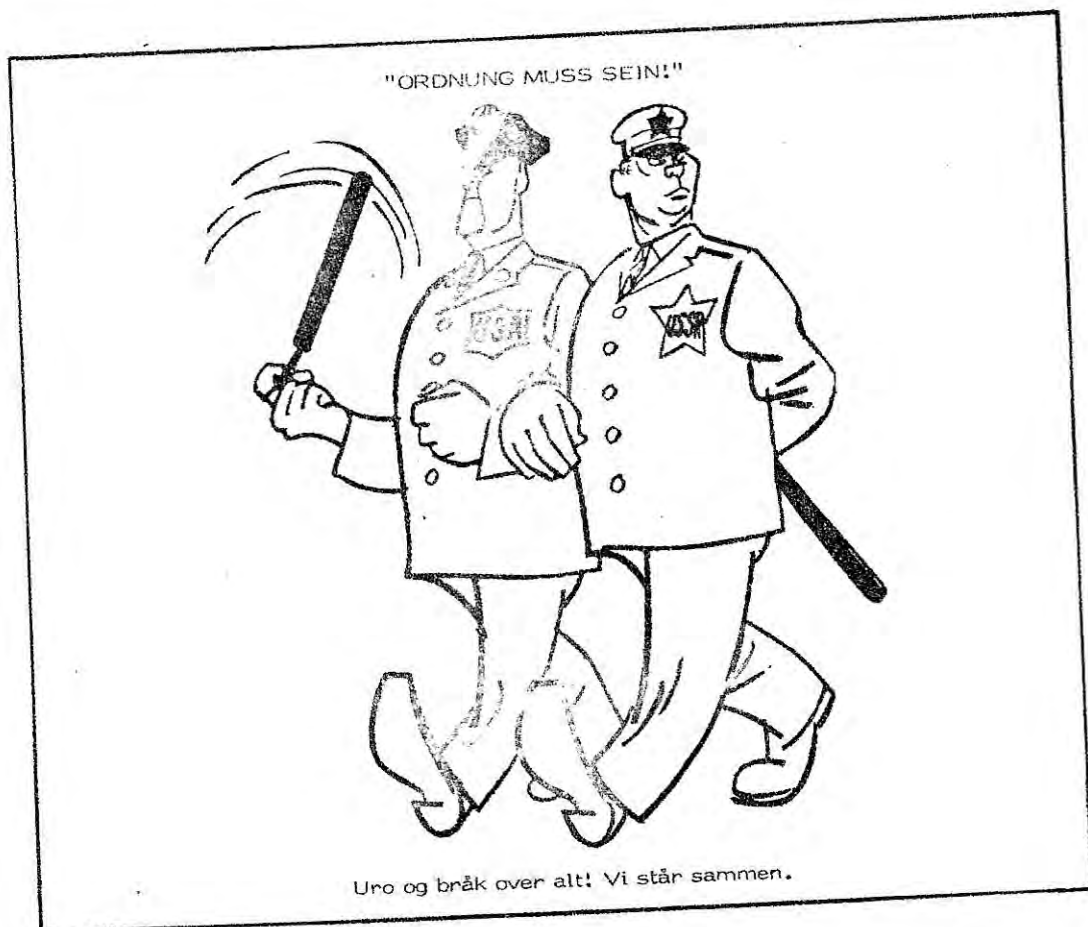

BREV 6

USA-SOVJET

SOVJET-USA

Hvorfor ta opp Sovjet-ledernes politikk.

Hva er grunne til at Solidaritetskomiteen for Vietnam tar opp Sovjet-ledernes politikk? Svaret blir gitt i dette brevet. Som vi skal se, har Sovjet-lederne begått flere forbrytelser mot folkene i Sørøst-Asia. Og likeledes har de i realiteten forrådt det vietnamesiske folkets frigjøringsstrid. Dessuten leverer Sovjet-Unionen våpen og gir rause lån og store kreditter til reaksjonære regimer i Asia. Samtidig framstår de som reine imperialister når de okkuperer Tsjekkoslovakia og driver nykolonialistisk utplyndring av Øst-Europa og noen asiatiske land. Og endelig driver de kjernefysisk utpressingspolitikk sammen med USA mot verdens folk og deltar i imperialismens almenne innringing av Kina.

Dette er noe av det som dette brevet vil ta opp, og det er særlig viktig at aktivistene studerer hvert punkt nøye og diskuterer grundig hva det innebærer for arbeidet vårt.

Sovjet-ledernes Vietnam-politikk.

Alt på Khrusjtsjovs tid inntok Sovjet et standpunkt som i virkeligheten betydde å forråde det vietnamesiske folkets frigjøringsstrid.

Man godtok Vietnams deling langs den 17. breddegrad og gikk attpåtil inn for at Diems fascistiske klikk på USAs forslag skulle velges inn i FN som "sjølstendig makt". USAs gjentatte brudd på Geneve-avtalen snakket man aldri om.

Khrusjtsjov som gikk i bresjen for samarbeid med USA-imperialismen, sa på en pressekonferanse i Wien 8. juli 1960 at "enhver liten "lokalkrig" kan være gnisten som tenner storbrannen av en verdenskrig."

Tidlig på 60-tallet da folket i Laos og Sør-Vietnam vant viktige seirer i folkekrigens innledende stadium, til tross for Khrusjtsjovs trusler, sa Sovjet-lederne at de fulgte en politikk med "ikke-innblanding" i Vietnam og i juli 1964 trua de også med å trekke seg som en av formennene til Geneve-konferansen. - Da USA innledde aggressjonen mot D.R.V. etter det såkalte Bac Bo-intermezzoet i Tonking-bukta samme året, framstilte Khrusjtsjov det som en "kinesisk provokasjon". I april 1965, da FNL hadde knust USAs "spesialkrig" og folket i Nord kjempa som hardest mot USAs luftkrig, angrep Khrusjtsjov vietnamesernes kamp åpent i et intervju i "Daily Express". Han sa at "vanskene begynner med små ting som Vietnam og ender med katastrofe."

Ved flere andre høve sa han også at "lokale kriger i vår tid er meget farlige.." og at "vi bør samarbeide hardt for å slokke de gnistene som kan føre til at krig flammer opp" (Washington 16.9.1959). Samme antiimperialister støtter folkenes rettferdige frigjøringskriger og bekjemper imperialistenes urettferdige aggressjonskriger. Khrusjtsjov utgav seg for å være antiimperialist, men i praksis dansethan etter USA-imperialismens taktstokk i Vietnam i det han oppfordret folket til å legge ned våpen. Vi vet jo at det er bare med våpen i hånd de undertrykte folkene kan vinne frigjøring.

Khrusjtsjov prøvde ikke å trække USA-imperialismen for nær i Vietnam. "Ikke-innblandingspolitikken" betydde at Sovjet-lederne hadde kapitulert for USA-imperialismen og innrettet seg etter dens politikk og handlet på dens premisser. Dette var ting som etter hvert verdens progressive folk så klarere, samtidig med at det nå også vokste fram en sterkere opinion mot USAs krig i de fleste land.

Høsten 1964 blei Khrusjtsjov avsatt. De nye lederne som ikke var seine med å erklære at det gode samarbeidet med USA ville fortsette, hadde innsett at deres Vietnam-politikk måtte forandres. Så isteden for å holde seg på avstand, engasjerte de seg nå direkte i konflikten. - Betydde dette nå at de nye Sovjet-lederne var virkelige antiimperialister og at Vietnams folk ville få full støtte fra Sovjet i kampen? La oss se nærmere på de kjensgjerningene som foreligger om Sovjets "nye" Vietnam-politikk.

I januar 1965 formidlet Sovjet-regjeringa etter påtrykk fra den amerikanske til DRV det kategoriske kravet om Nord-Vietnam skulle slutte å hjelpe sine kjempende brødre i sør.

Den 6. februar samme år besøkte Kosygin Hanoi der sa han bl.a. at han ville hjelpe USA med å "finne en utveg i Vietnam." Da han reiste gjennom Kina, møtte han de kinesiske lederne i Peking, som kraftig kritiserte russernes Vietnam-politikk. Kosygin lovte da ikke å "kjøpslå med andre i denne saka." Et løfte som snart blei brutt.

Da Johnson, som møtte på stadige vansker i Vietnam, satte fram sine "drøftinger uten forhåndsbetingelser", svarte Sovjet-lederne som på et stikkord med krav om "forhandlinger uten vilkår." I praksis ville det bety at FNL skulle legge ned våpen og overgi seg uten vilkår.

Siden Sovjet-ledernes skammelige forslag blei avvist av DRV, begynte man å fallby nye varer: "når amerikanerne slutter med å bombe DRV, kan det bli forhandlinger." Og rett nok - Johnson svarte med "midlertidig opphør av bombinga." Vietnameserne skulle n.a.o. presses til forhandlinger, gjennom bløff om bombestans og trusler om gjenopp-taking av bombinga.

På dette tidspunktet (1965) var folkekrigen i Vietnam inne i ei fase med avgjørende kamper mot USAs "lokalkrig-strategi" i sør og en hensynsløs bombekrig mot Nord. Den 22. mars vedtok FNLs sentralkomite som var samlet til møte et sted i Sør-Vietnams jungler, sine "5 punkter", der hovedinnholdet er amerikansk uvilkarlig tilbaketrekking. Ute i verden vokste solidariteten med Vietnams folk og i Moskva var store politistyrker utkalt da kinesiske, afro-asiatiske og latin-amerikanske studenter demonstrerte utenfor den amerikanske ambassaden.

I 1965 prøvde Sovjet-lederne å få Kinas tillatelse uten å ha spurt DRV på forhånd om å sende en styrke på 4 000 mann til Vietnam gjennom Kina. (opplysningene er tatt fra E. Crankshaw i "The Observer" og er bekreftet i en polsk tale). Dette var sjølsagt ikke amerikanerne imot, for i praksis ville det bety at ved å skape "en direkte konfrontasjon i Vietnam", skulle alt være klart for et sedvanlig "kompromiss" mellom stormaktenes over hodet på Vietnams folk. - Avisa "The New Leader" skreiv da også den 12.4.65 - "muligens vil man komme fram til en avtale om å stasjonere Sovjet-tropper i Nord-Vietnam, mens det er amerikanske tropper i Sør-Vietnam.." og "en av de paradoksale fordelene med en mer direkte innblanding skulle bli at et amerikansk-sovjetisk forhandlingsgrunnlag oppstod." - "Washington Post" skreiv rett etter den 17.4. : "Den direkte konfrontasjonen mellom amerikanske og sovjetiske styrker... kan tilogmed påskynde forhandlinger for et oppgjør i Vietnam. - Grunntil at det heile blei avvist av FNL og DRV som sa at i folkekrigen seirer folket ved egen styrke og innsats.

Julaften 1965 prøvde Johnson administrasjonen seg igjen med "fredsdrøftninger gjennom bombestans." Han innrøpte åpent at siden det var skjedd på Sovjets oppfordring gjennom deres ambassadør i USA, Dobrynin, skulle den kalles "Dobrynins bombestans".

Den 31. jan. 1966 opptok USA bombinga og la samtidig fram for FNs sikkerhetsråd en "resolusjon" om "øyeblikkelige og betingelsesløse drøftinger." Rett etter møttes Kosygin og Wilson der de begge skreik opp om at "Vietnam-spørsmålet ikke kan løses med militære midler."

I slutten av mars erklærte Sovjet-lederne seg enige i et amerikansk forslag satt fram av Indira Gandhi om innkallelse av "en konferanse på grunnlag av Geneve-avtalen." - I virkeligheten et reaksjonært forslag, da Geneve-avtalen slo fast "de indokinesiske folkenes rett til å avgjøre sin egen skjebne, samtidig som denne avtalen blei brutt for hvert minutt som gikk av USAs aggressjonsstyrker.

Den 29. juni utvida US bombinga til også å gjelde Hanoi og Haiphong, etter å ha informert Sovjet på forhånd. En hektisk diplomatisk aktivitet fulgte fra Sovjet-ledernes side. Det gjaldt nå å "få slutt på Vietnam-krigen", som nå utvilsomt begynte å bli ei belastning både for USA og Sovjet. - Men resultatet blei aldri annet enn felleskommunikeer, som f.eks. slik som det sovjetisk-kanadiske, der det bl.a. het at "løsninga på Vietnam-problemet kan bare finnes innafor rammen av Geneve-avtalen."

I september 1966 la den amerikanske delegerte fram et "tre-punktsforslag" for FNs hovedforsamling og ba frekt om "en vennetjeneste fra Sovjet-Unionen". Gromyko spratt straks opp og lovte "samarbeid". I sin samtale med Johnson i Det Hvite Hus etterpå, gjorde Gromyko oppmerksom på at viss USA "ville opphøre med bombinga av Nord-Vietnam", ville det kunne finnes ei løysing på Vietnam-spørsmålet. - "Jeg har aldri følt meg mer oppmuntret," var Johnsons overmodige kommentar.

I løpet av 1966 hadde tallet på US-tropper i Vietnam steget til 267 000. I en appel fra FNLs sentralkomite blei folket oppfordra til å yte enda hardere motstand i kampen for å frigjøre Sør-Vietnam. USAs og Saigon-juntaens "törrperiode-offensiver" vinteren 1965/66 hadde slått feil og etter de svære tapa 66/67 begynte man nå å spekulere åpent om USA alt hadde tapt krigen.

Bombinga av Nord-Vietnam hadde fortsatt heile 1966 og i begynnelsen av 66, da Hanoi blei bomba flere ganger, gikk USAs og Sovjets delegater i FN inn for at U Thant skulle gripe inn i konflikten og få det vietnamesiske folket til å "møte fram til forhandlingsbordet".

Den 20. og 21. mars innkålte Johnson til Guam-konferansen for å planlegge ei videre opptrapping av aggressjonskrigen. På denne tida møtte Kossygin USAs ambassadør i Moskva og Rusk hadde samtaler med Sovjet-ambassadøren i Washington. Samtidig blei det konferert med U Thant og USAs FN-delegat. Rett etter så U Thants "tretrinnsforslag" dagen.

I dette nye forslaget het det ikke engang "stans i bombinga", men "en almen våpenhvile" -og tilbaketrekking av de nå nærmere 400 000 am. soldatene blei ikke nevnt med ett ord. I sitt innhold var dette "forslaget" som Sovjet-lederne hadde vært med på å koke i hop, en uhyrlig fornærmelse mot Vietnams folk som indirekte blei bedt om å legge ned våpena.

I heile 1967 dreiv Sovjet-politikere og diplomater en hektisk aktivitet for å få FNL og DRV til å gå med på USAs krav om "drøftinger ved bombestans og våpenhvile". Forbundsfeiler og venner av USA-imperialismen som pave Paul VI, Wilson, Indira Gandhi, Tito m.fl. spilte roller som "fredsduer". Og i Glassboro, USA møttes Kossygin og Johnson.

USA-imperialistene hadde trudd det var mulig med militær seier over FNL og DRV. I begynnelsen satte de sin lit til all slags "strategier" og "operasjoner", siden fulgte de med ei veldig opptrapping av krigen og en almen utvidelse av krigsskueplassen. Følgelig måtte de, for å bedra verdensopinionen og det vietnamesiske folk, lansere en høylydt "freds- og forhandlingspropaganda", som sjølsagt var laga uakseptabel med hensikt for vietnameserne. Det er ikke vanskelig å legge merke til at rett for det skjedde ei amerikansk opptrapping av krigen, snakker USA-regjeringa høyt om "en ærefull fred" og "drøftinger". Og det heller ikke vanskelig å se hvilken ynkelig rolle Sovjet-lederne spilte, særlig i tidsrommet 1965-68, som formidlere av USA-imperialismens falske fredsonsker.

Da USA oktober 1968 innstilte bombetoktene over DRV, skjedde dette ikke p.g.a. USAs "gode vilje", men bl.a. som en følge av USAs behov for å sette inn større flystyrker i kampene i sør og i Laos. I februar hadde også FNLs Tet-offensiv gjort det endelig klart for USAs militære ledere og strateger at de aldri ville kunne vinne i Vietnam. Røp om forhandlinger stilte en del av fra det gamle holdet, men nå meinte FNL og DRV seg sterke nok til åpne forhandlinger med USA uten å forråde folkets frigjørings-sak. De åpnet en tredje front mot USA-imperialismen, den diplomatiske. Etter at DRV og USA hadde begynt forhandlinger sommeren 1968, slutta FNL seg til forhandlingene i november og Saigon-juntaen drøyde i det lengste. Både bombestansen og forhandlingene var resultater av det vietnamesiske folkets militære styrke og almenne oppslutning verden over. Vilkåra var ikke "almen våpenhvile" eller "gjensidig nedtrapping", men å tvinge USA-imperialistene på defensiven også på den diplomatiske fronten. Siden Paris-forhandlingene kom i gang, har Sovjet-lederne spredd illusjoner om at "Vietnam-krigen kan løyses ved forhandlingsbordet" og skrytt av USAs "fredsvilje" og "politiske realisme", mens man lite nevner av FNLs militære framgang i folkekrigen.

USA-Sovjet

Men Sovjet-lederne har ikke bare forrådt det vietnamesiske folkets frigjøringskamp ved sin lunkne støtte, men har også optrådt som USA-imperialismens direkte hjelpesmann og allierte.

I "Chemical and Engineering News" den 20.2. 67 står det å lese: "Sovjet-Unionen har solgt 2 200 tonn magnesium til Dow Chemical. I denne uvanlige transaksjonen har Dow, verdens største produsent av magnesium, importert metaller fra Sovjet for å dekke akutte behov som har oppstått p.g.a. Vietnam-krigen og stigende etterspørsel fra konsumenter! Dow peiker på at innkjøpene er i samsvar med USA-regjeringens offisielle politikk med å "bygge bruene" til Sovjet-Unionen og de østeuropeiske landa der det er mulig. (Magnesium brukes til napalm.)

Den 30.8. 68 forlot et fullasta USA-fly med 214 USA-soldater og 17 manns besetning Japan for å frakte forsterkninger til Vietnam. Flyet kom ut av kurs og blei tvunget til å lande da det kom over sovjetisk luftrom. I steden for å handle som antiimperialister og holde flyet tilbake, lot Sovjet-myndighetene det likeså godt fortsette sin ferd til Vietnam.

Den 26.6. 69 ankom det første av flere russiske skip til Seattle i USA, lasta med titan, et uunnværlig metall for USAs flyindustri, som også gjelder B-52 bombe-fly.

I India fins det et statseid stålverk, Hindustan Steel Limited, som for en stor del er Sovjet-finansiert. Selskapet er en av Saigons viktigste leverandører.

Eksempelrekka kunne godt forlenges.

-- Det er et faktum at Sovjet gir militær og annen direkte hjelp til DRV og FNL. Men denne hjelpa har likevel flere sider. Som alt annet kan den brukes i kampen mot USA-imperialismen. På den andre sida fremmer den Sovjet-ledernes egne interesser og mål i området, og tjener samtidig til å skjule det faktum at Sovjet-lederne samarbeider med USA-imperialismen mot folkenes frigjøringskamp ellers i området og har sjøl imperialistiske interesser.

Det er også et faktum at USA og Sovjet har motsatte interesser i Vietnam. Lik som USA, prøver Sovjet på sin måte å gjøre Vietnam til sin innflytelsesfare. Men ett gjelder for begge - skal man på best mulig måte gjøre Vietnam til en koloni, må frigjøringskampen slås ned.

Sovjet-ledernes politikk i Vietnam må ikke betraktes isolert, som et "mistak" like lite som et "overdrevet eksempel". For hva har egentlig Sovjet-ledernes politikk vært i samme tidsrom: Økt samarbeid med USA-imperialismen mot frigjøringsbevegelsene for en nyoppdeling av verden i interesseområder etter et reint kolonialistisk mønster. Sovjet-ledernes stadig nærmere samarbeid i en del land i Sørøst-Asia viser dette tydelig.

EN DEL EKSEMPLER PÅ SOVJET-LEDERNES UTENRIKSPOLITIKK.

Støtte til fascist-juntaen i Indonesia.

I Indonesia oppførtes det et underlig skuespill. Med hjelp fra USA-imperialistene startet den indonesiske hæren i 1965 et blodbad av nesten ubegripelig omfang på kommunister og progressive. Etter at fascistene var kommet til makta har man erstattet de utenlandske firmaenes "tap" ved tidligere nasjonaliseringer og konfiskasjoner. I de fleste tilfellene har nasjonaliseringa blitt opphevd, og de utenlandske foretaka har fått rett til å fortsette utplyndringa av Indonesia og det indonesiske folket. Suharto-regimet hadde (og har) store vansker med å bekjempe den stadig sterkere gerilja-virksomheten på f.eks. Java, som krever store utgifter; og samtidig kunne betale ut "erstatning" til de utenlandske firmaene.

Sovjet-USA

Men man fikk hjelp fra Sovjet til å ruste opp armeen, kraftverk installert i en ubåtbase, fly av typen MIG-21, og framfor alt helikoptre som brukes til å angripe geriljaen og endelig, mer konvensjonelle våpen. Sovjet-lederne har også forlenget tidsfristen for tilbakebetalinga av et kjempe-lån på 5,5 milliarder kr. Disse transaksjonene pågår heile tida, mens geriljavirkksomheten øker og Suharto griper til de mest bestialske metoder for å slå ned folkereisninger.

Dette regimet har alt fått militær hjelp av Sovjet for 1 200 mill. \$. 90% av krigsfartøya, 50% av flya og det meste av artilleriet er Sovjet-bygd. Nest etter USA er Sovjet Suharto-Nasution-regimets største velgjører og beskytter. Sovjet har også tilbudt seg å utdanne indonesiske militære i Sovjet. I det japanske bladet "Research on military affairs" sto det for litt siden å lese: "Suharto-regimets anti-gerilja-enheter var trent i Sovjet-Unionen. Høytstående offiserer i Sovjet-hæren har reist til Øst-Java-regionen i det oppdrag å støtte straffeaksjoner mot geriljaen.

Sovjet-ledernes offisielle syn på disse skammelige forbindelsene er i grunnen reint hyklerske. I det ene øyeblikket kan Bresjnev stå fram og si som i 1966: "Hele vårt parti og hele vår nasjon fordømmer den anti-kommunistiske terroren i Indonesia", mens Sovjets charge d'affair i Djakarta stilt overfor ei gruppe fascistiske demonstranter i 1968: "La meg minne dere om at Sovjet har gitt Indonesia hjelp og at hele verden vet det."

Anerkjennelse og våpen for "Malaysia".

I november 1967 anerkjente Sovjet den av den amerikanske og britiske imperialismen ihopsnekra staten "Malaysia". For at ikke det reaksjonære Rahman-Razak-Lee-regimet ikke skulle falle sammen, gjorde Sovjet et kjempekjøp av tinn og gummi på drøye 1 200 mill. sv.kr. Innkjøpet kom meget beleilig for regimet, og det lyktes å komme ut av den økonomiske krisa som landet hadde vært inne i hele 1967. Sovjet-lederne har også inngått et intimt samarbeid med de reaksjonære lederne i Singapore. I november i fjor blei det f.eks. dannet et kommersielt foretak, "Singapore-Soviet Shipping Agency Ltd."

I 1968 besøkte Abdul Razak-regimets sterke mann- Moskva, der han erklærte: "Vi har ingen fordommer mot russiske våpen. Vi er venner med russerne." Seinere kunne den malayiske avisa Barisan melde at den militære hjelpa fra Sovjet hadde blitt innledet med bl.a. leveranser av ammunisjon og personal-utdanning. I midten av 1969 er i alt verdien av den militære hjelpa nådd opp i flere hundre millioner dollars, iflg. "Malayan Bulletin" forsyner nå Sovjet de reaksjonære med jetfly, tanks, artilleri og krigsfartøy.

"U-hjelp" og våpen til Ne Win i Burma.

I mer enn 20 år har böndene og undertrykte nasjonaliteter ført en væpna frigjøringskamp i Burma under ledelse av det kommunistiske partiet. Da frigjøringsstyrkene og den Nasjonale Demokratiske Front vant stor, tok ei gruppe militære makta og landet er idag et reaksjonært militærdiktatur med Ne Win som leder. I de siste åra har det også dukka opp stadig flere amerikanske rådgivere. Dette styret kaller Sovjet "revolusjonært og Sovjet-tidsskriftet "Novoje Vremja" sier at Ne Wins tropper "gjør et godt inntrykk på folk" og "synes være veldisiplinerte". I samme organ oppfordrer man Ne Win "holde kruttet tørt" for å kunne bekjempe geriljaen.

Alt i 1964 ga Sovjet 90 mill. \$ i "u-hjelp" til regimet. I slutten av 1967 besøkte en Sovjet-delegasjon Ragoon for å diskutere mulighetene for mer Sovjet-hjelp og i et brev ga Kosygin regimet sin "fulle støtte." Siden har stadig større kvanta russiske våpen dukka opp i landet.

India--Soviet-koloni-nr.1 i Asia.

I India fører stadig breiere lag av folket en hard og bitter kamp mot den reaksjonære Indira Gandhi -regjeringa. Fattige bønder i Naxalbari gjør opprør p.g.a. at de blei drevet bort fra-jorda. I 1967 fant det bare i mars-juni sted 220 opprør mot regimet.

I Bihar var det store kamper i 1967. Naga- og Mizo-folket har også gjort motstand og ført hard kamp mot tropper og politi. I noen deler av landet, som i Srikakulam, Andhra-staten og i Vest-Bengalen har det blitt bygd baseområder for en gryende folkekrig i India.

I denne situasjonen leverer Sovjet hjelp til regjeringa i form av militært utstyr etc. som kan settes inn for å motarbeide folkets kamp. I Aftenposten 14/9 67 skriver Johnny Floodman fra Moskva:

"Forbindelsene mellom Sovjet-republikken og India er for tida meget gode, og det foregår en livlig utveksling på mange områder, Sovjet har til og med forsynt den indiske hær med våpen, først og fremst fly av typen Antnov-12 og Iljusjin-14."

Siden grensestriden med Kina i 1959, har den indiske regjeringa som representerer landets herskende føydalklasse og de utenlandske monopolene, mottatt ei militærhjelp som alt i 1967 gikk opp i 900 mill. \$. Tilsammen har en rekna ut den samla "hjelpa" Sovjet har gitt India beløper seg til 1 350 mill. \$. Sammen med USA har Sovjet "hjulpet" til og med i reisninga av det militære anlegget lags grensa mot Kina og bygd flåtebasen ved Andaman og Nikobar-øyene.

Sovjet-lederne ratter seg sammen med USAs lakeier i Sørøst-Asia.

En av Sovjets nyeste venner er det erkereaksjonære regimet i Thailand. Siden dette regimet er så fullstendig avslørt gjennom sin deltakelse i Vietnam-krigen, har Sovjet-lederne funnet det klokest å gå så stille i dørene som mulig og holde kontaktene hemmelige. En Thai-delegasjon besøkte nylig Moskva og i midten av 1969 sneik sjefen for Sovjets "Sørøst-Asia-kontor", Kapista, seg inn i Bangkok. - "Sovjet har i det minste blitt salongfæhig i Bangkok idag", skriver "Neue Züricher Zeitung" og meiner at diplomatisk anerkjennelse om ikke så lenge vil komme.

Like lysskye, men desto skammeligere er Sovjets framstøt overfor den amerikansk-okkuperte kinesiske provinsen Taiwans reaksjonære herskerkikk. - På vårparten i 1969 kunne en lese i flere norske aviser (bl.a. Dagbladet): "Sovjet og Formosa til samarbeid mot Mao", og videre: "Framstående Formosa-utsending besøkte Moskva". Etter opplysninger fra Washington Post fortsetter avisa: "Under et besøk på Formosa i oktober hadde den russiske journalisten Victor Louis rådslagninger med forsvarsminister, general Chiang Ching-kuo, generalissimo Chiang Kai-sheks sønn og arvtaker. Den omstendighet at Kuo og Louis foretok sine reiser samtidig, synes å tyde på at Formosa og Moskva muligens kan ha sluttet en avtale om utveksling av uformelle representanter." Det hører også med til historia at "alle plakater med fornærmende omtale av Sovjet-Unionen er blitt fjernet over hele Formosa."

Med Japan har Sovjet lenge hatt gode forbindelser. Sovjetiske myndigheter har tillatt japansk monopolkapital å flomme inn i Sibir, og omflyttinga av japanske militærbaser fra Hokkaido (nær Sovjet) til Kyushu (nær Kina og Korea) er eksempler på det.

"Kollektivt sikkerhetssystem i Asia".

(Se bilag II, artikkel fra For Vietnam nr 3/69 og studer som nærmere bakgrunnsmateriale bilag I, avisartikkel fra Aftenposten.)

At også FNL tar avstand fra planene om opprettelse av et "kollektivt sikkerhetssystem i Asia", skulle gå klart fram av en politisk kommentar i den vietnamesiske ukeavisa Vietnam Courier, der det heter at "et såkalt "kollektivt sikkerhetssystem i SØA og Stillehavsområdet i hovedsak er berekna på å bruke asiater til å undertrykke asiater." (VC, 15.12 69)

Sovjets sosialimperialisme- utplyndring og undertrykkelse.

Imperialistene bedriver alltid aggressjon mot andre land, undertrykker og utbytter dem. De betrakter alltid kolonier, halvkolonier og innflytelsessfærer som kilder til rikdom for seg sjøl og ser på Asia, Afrika og Latin-Amerika som feite bytter verd å kjempe om. Derfor gjør de alt kan for å slå ned og undergrave folkenes frigjøringskamp, samtidig som de forsøker å gjenerobre land som har kasta av seg imperialismens åk. Ved siden av undertrykker de og suger ut det arbeidende folket i hjemlandet.

Men er ikke dette som vi lenge har forbundet med USAs politikk, som også gjelder for Sovjets vedkommende i stadig større grad. Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia i august 1968, Sovjet-hjelpa til de reaksjonære i SÖA og samarbeidet med USA mot Kina er noen eksempler.

--- I Asia driver Sovjet økt utplyndring av ei rekke land. Ifjor beslutta Sovjet-lederne å gå med i den "Asiatiske Utviklingsbanken", ei underavdeling av Macnamaras (og FNs) Verdensbank og som alt har gitt sine første kreditter til Thailand, Sör-Korea og Taiwan.

India er kanskje det beste eksemplet på hvordan Sovjet driver en rein imperialistisk utsagningspolitikk. Med "hjelp" og "kreditter" har Sovjet vunnet kontrollen over en del indiske nøkkelindustrier. F.eks. utgjør bedrifter med Sovjet-"hjelp" 70% av Indias samla produksjon av elektrisk utstyr, 80% av oljeutvinninga og 30% av oljeraffineria. Idag kontrollerer Sovjet-kapital viktige industrier som jern og stål, maskinindustrien, kraftproduksjon (20%) og oljeraffineria (50%). En måte å sette landet i gjeld på viser eksemplet med en industri i Bhilai som blei bygd av Sovjet-"eksperter" for 20 mill. \$, men i løpet av 7 år har man bare ennå produsert for 1. mill. \$. Under dekke av fraser om "nytt slags samarbeid", "spesialisering av produksjonen", "internasjonal arbeidsdeling" m.m. har Sovjet attpåtil fått den indiske regjeringa til å starte industrier som utelukkende skal levere produkter til Sovjet. Følgelig har Sovjet også fått et visst grep om Indias utenrikshandel. Ved å dytte gammelt skrap på landet til skyhøye priser og ved å selge billige produkter fra India på verdensmarkedet med kjempeprofitter, har idag Sovjet fått kontroll over 75% av Indias eksport av ulltøyer, 57% av lær, 57% av ull, 95% av juten, 35% av tobakken, 58% av kaffen, 37% av krydder osv. Således har India nå ei gjeld på nærmere 4 milliarder rupeer. Meldinger går på at India i 1969-70 vil levere varer til Sovjet for rundt 1 600 mill. rupeer. - Den indiske avisa "Liberation" har rekna ut at for hver 100 rupee India får av Sovjet som hjelp (!), må landet betale tilbake med 125 rupeer. Avisen har også rekna ut at som følge av Sovjets "hjelp" skylder hver inder Sovjet 20 rupeer. Bare USA skylder de mer. Etter USA og Storbritannia er Sovjet Indias største kreditor.

Öst-Europa.

Men akkurat som USA-imperialismen også utsuger folket i hjemlandet og i Vest-Europa, er Öst-Europa Sovjet-ledernes viktigste kolonier. Utsagninga av Öst-Europa foregår hovedsaklig gjennom COMENCON (Rådet for gjensidig hjelp). Den "økonomiske integrasjonen" og den "spesialiseringa av produksjonen" som gjennomføres i Comencon, er i praksis en sovjetisk kolonopolitikk overfor de andre medlemsstatene.

Gjennom Comencon kontrollerer Sovjet mer enn 2/3 av satelittstatenes utenrikshandel og nesten 100% av handelen med olje, jern og andre varer. Ved å handle på ulikeverdige vilkår soper Sovjet hjem kjempeprofitter. De selger olje, kol og jernmalm til priser som ligger mellom 90 og 200% over prisene på verdensmarkedet. Til Italia selger man ett fat olje for 1,31 \$, men til Öststatene for 2,61 \$. Da Sovjet svarer for mesteparten av Öststatenes behov for industriprodukter, blir disse landa hardt bundet til Sovjet og deres nasjonale industrier rammes.

Tsjekkoslovakia er idag okkupert av hundretusentalls Warszawa-pakt-tropper. Den virkelige årsaken til okkupasjonen var at landet holdt på å gli ut av Sovjets kontroll. Alt i 1966 gikk industriproduksjonen tilbake med 10% i landet. Dette skyldtes i alt vesentlig grad varestrømmen fra Sovjet. F.eks. blei gruver stengt og arbeidere oppsagt. Etter okkupasjonen har utplyndringa fortsatt. Sovjet har anvendt tilførselen av olje, naturgass og jernmalm som utpressingsmiddel. Idag må Tsjekkoslovakia importere livsviktige produkter og råvarer fra Sovjet til en pris som ligger himmelhøyt over prisene ellers i verden.

For noen år siden fikk en kasta ytterligere lys over kolonipolitikken da Sovjet forsøkte å stykke opp Romania og Bulgaria ved å forandre den nedre Donau-regionen til et "mellomstatlig kompleks". Mens Sovjet bare skulle bidra med 7% av energitilførselen, skulle Romania bidra med 72% og Bulgaria med 21%, men fruktene av prosjektet skulle deles "broderlig" (Forslaget blei kraftig avvist av forskremte rumenere og planene måtte skrinlegges for denne gangen.)

Som vi ser nytter det lite for Sovjet-lederne å kalle seg antiimperialister og sosialister. Deres faktiske koloniale utplyndring av Øst-Europa og en del asiatiske land, okkupasjonen av Tsjekkoslovakia og det økte samarbeidet med USA-imperialismen mot verdens folk, viser at de ikke er annet enn imperialister. De er sosialimperialister, sosialister i ord, imperialister i handling. Den skiller seg lite fra all annen imperialism, annet ved at den har andre historiske røtter. Mens USA-imperialismen vokste fram som følge av de nord-amerikanske monopolenes økte utbredelse alt tidlig i dette århundre, er sosialimperialismen av nyere dato.

I dagens verden er det flere sosiale motsetningsforhold som er av verdensomspennende karakter og inntar ei dominerende stilling. Man kan snakke om hovedmotsetninger og en av disse finner sitt uttrykk i motsetninga mellom verdens undertrykte og revolusjonære folk på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre. Dette motsetningsforholdet som Vietnam-krigen er det førende eksemplet på idag, er det FNL-gruppene i Norge særskilt og den antiimperialistiske solidaritetsbevegelsen bygger på. Dette igjen fordi denne motsetninga idag kommer sterkest til uttrykk, berører 2/3 av jordas befolkning og inntar følgelig en altoverskyggende plass.

USA-Sovjet, samarbeid og kappestrid.

Fra å være et mektig bolverk mot imperialismen og krig, har Sovjet-Unionen siden midten av 1950-tallet undergått ei grunnleggende endring i utenrikspolitikken. En viktig årsak til dette var at Khrusjtsjov i realiteten kapitulerte for USA-imperialismen ved å lansere parolen om "fredelig sameksistens" med krigens og reaksjonens krefter, imperialismen. I virkeligheten gjelder fredelig sameksistens for stater med ulike samfunnssystemer og betyr ikke-innblanding, respekt for grensene, fred mellom landa osv. Sjølsagt kan ikke disse prinsippa gjelde de undertrykte folks forhold til imperialismen, som de må kjempe imot med alle midler for å vinne fred og frihet. Iflg. Khrusjtsjov skulle prinsippet for fredelig sameksistens "gjelde i samfunnet sjøl".

Følgene av Sovjets overgivelsespolitikk for USA, kjenner vi idag og har alt vært inne på. Det er av stor viktighet at verdens revolusjonære folk er klar over dette og ikke forlitter seg på noen form for Sovjet "støtte".

La oss se nærmere på hvordan den gamle revolusjonære politikken blei skifta ut med kapitulasjonspolitikkk og samarbeid med USA.

Blenda av all rosen fra de amerikanske imperialistene, var heller ikke de sovjetiske lederne tilbakeholdne i omtalen av sine nye samarbeidspartnere og læremestere.

Her er noen eksempler på hvordan den sovjetiske pressen så på USA-imperialismen:

I boka "The Native forces of US Foreign Policy" utgitt av det sovjetiske vitenskapsakademiets institutt for verdensøkonomi og internasjonale forbindelser, heter det:

"Kampen mellom de to tendensene i utenriks- og militærpolitikken, den eventyrlystne og aggressive på den ene siden og den sindige og stabile på den andre siden- utvikler seg stadig blant de virkelige herskerne i USA."

"Kampen har utvikla seg til det ekstreme mellom de to tendensene i amerikansk utenrikspolitikk. De to tendensene, dvs. de to gruppene i amerikansk samfunnsliv, på den ene siden de ultra-reaksjonære og utemmede aggressive, og på den andre siden de moderate og nøkterne som er innstilt på fornuftig godkjenning av maktbalansen som nå har tatt form, og på fredelig sameksistens."

Hva som mentes med moderate ledere får vi seinere vite når de skriver om Eisenhower at han representerte "mer moderate sirkler, som ikke var villig til å sette sine eventyrdoktriner ut i praksis, og risikere en stor-krig."

Om Kennedy heter det: "Presidenten var populær blant folket", som hadde "et anstrøk av visjon og en nøktern tilnærming til de brennende internasjonale problemer", -som "forsto muligheten og nødvendigheten av fredelig sameksistens."

Og om Johnson: "- en forsiktig og mer moderat politiker" som "ikke vil gi etter og begå politiske risikoer", som har "et absolutt mandat fra folket til å gjennomføre en politikk retta mot å konsolidere freden og likvidere den "kalde krigen" og mot tilnærming mellom Sovjet og USA." "De herskende klasser i USA begynner å forstå på den ene eller annen måte at fredelig økonomisk kappestrid er et avgjørende frontavsnitt mellom klassekreftene i verden idag." "I "atomalderen"... "kan bare en gal person eller en som vil begå selvmord, ty til krig som et politisk middel" og "USA-regjeringa har i mange tilfelle vist et ønske om kompromiss."

"De to stormaktene- Sovjet og USA- har et spesielt ansvar for verden og menneskehetens skjebne."

"I sin helhet avhenger den internasjonale situasjonen i en stor grad av forholdene mellom Amerikas Forente Stater og Sovjetunionen." Khrustsjov i 1961.

"Vi (Sovjet og USA) er de sterkeste land i verden, og hvis vi går sammen om fred, kan det ikke bli krig." (Khrusjtsjov)

"Viss det blir gjort en avtale mellom N.S. Khrusjtsjov, lederen for Sovjet-regjeringa, og John F. Kennedy, presidenten i USA, så vil det bli en løsning på de internasjonale problemer som menneskehetens framtid avhenger av."

I de seinere har disse orda blitt fylt med innhold: USA og Sovjet står sammen mot verdens folk. Men de blir ikke lenger så flittig brukt, forvi veit at imperialistene også bekjemper hverandre innbyrdes.

De sovjetiske sosialimperialistenes endelige mål er å slå under seg hele verden. Og ettersom USA-imperialistenes målsetting er den samme, kommer USA og Sovjet ubønhørlig i konflikt med hverandre. Sovjet kommer ikke til å nøye seg med de koloniene man har i Øst-Europa, men strever - som vi har sett- hele tida med å bygge ut sin interessesfære på USAs bekostning. "Det kollektive sikkerhetssystemet i Asia" f. eks. er et forsøk på å dra USA-lakeiene inn under sovjetisk innflytelse, samtidig som det viser viljen til samarbeid med USA mot Kina. I Midt-Østen slåss man om innflytelse på ulike regimer og i Middelhavet om tilgang på flåte-baser. I Latin-Amerika, USAs bakgård, sniker Sovjet seg inn. - Det kan nevnes at i Brasil har Sovjet investert 200 mill. \$. I Nigeria kappes Sovjet USA og England om innflytelse over militærregjeringa i Lagos.

På samme måten prøver USA å trenge seg inn i den sovjetiske sosial-imperialismens leir.- I 1966 blei bl.a. Ungarn, Polen, Bulgaria og Jugoslavia garantert USA-kreditter, og Nixons besøk i Romania var et eksempel på samme fenomen.

Kampen mellom USA og Sovjet kommer til å skjerpes. Det er en almengyldig lov for de imperialistiske land. Men samtidig må de utvide samarbeidet mot folkenes frigjøringskamp- som er den fremste trusselen mot imperialismens herredømme. Imperialistene graver, som vi ser, sin egen grav.

De viktigste slutningene av dette brevet er:

1. Sovjet yter det vietnamesiske folket ingen virkelig støtte.
2. Sovjet samarbeider med reaksjonære regimer, særlig i Sørøst-Asia.
3. Sovjet motarbeider folkenes frigjøringskamp, åpent og fordekt.
4. Sovjet samarbeider med USA-imperialismen mot verdens folk, samtidig som de kappes seg imellom om verdensmarkedene.
5. Sovjet-lederne er sosialimperialister.
6. USA og Sovjet er hovedfiendene til folkene i Sørøst-Asia.

At folket... fiender er blitt to, innebærer ikke at deres styrke må fordobles. Når, USA-imperialistene tilføyes avgjørende slag i Sørøst-Asia og ellers overalt i verden, avslører også Sovjets virkelige forræderi og lider nederlag.

Vi kan være overbeviste om at de sørøstasiatiske folkenes frigjøringskamp kommer til å være like drepende for de sovjetiske sosialimperialister som for USA-imperialistene!

Til kamp mot USA-imperialismen og sosialimperialismen!

=====

=====

=====

SPÖRSMÅL:

1. Hvorfor tar vi opp Sovjet-ledernes politikk i Sol.kom.?
2. Har Sovjet-lederne gitt full støtte til Vietnams folk?
3. Vi har i dette brevet anført en del eksempler, er disse gode nok til å vise samarbeidet mellom USA og Sovjet, Sovjet og de reaksjonære regimene og sosialimperialismen?
4. Hvorfor samarbeider USA og Sovjet?
5. Hva er årsaken til at Sovjet og USA ikke bare samarbeider men også kappes seg imellom?

Sovjet følger Dulles' idé om „oppdemning i Asia”

Forslaget om sikkerhetspakt nesten identisk med Foster Dulles' plan

New York, 22. juni.
(New York Times) Lederne i Krenl har foreslått opprettelse av en asiatisk sikkerhetspakt som i form og innhold knapt skiller seg ut fra den plan John Foster Dulles i sin tid hadde. Den eneste forskjell er at det er Moskva og ikke Washington som vil sette alliansen ut i livet. Ved dette initiativ er idéen om en «oppdemningspolitikk» i Asia, som Dulles arbeidet så meget for, blitt gjenopplivet 10 år etter hans død. Sovjetiske diplomater bruker også argumenter som ligner dem George F. Kennan fremla i de ideologiske prinsipper for «oppdemning».

Hvis vi står samlet mot bølgen av Pekings ekspansjonspolitik vil regimet etter hvert stabilisere seg, og vi kan håpe på at nye ledere med en mere rimelig politikk vil komme til makten, er hovedinnholdet i Sovjets argumentasjon.

Krenl tar idag knapt en eneste politisk avgjørelse som ikke gjenspeiler den sovjetisk-kinesiske konflikt. Den nye politikk fikk sin formelle godkjenning da generalsekretær Leonid Bresjnev under kommunistkonferansen i Moskva foreslo at det skal dannes en asiatisk sikkerhetspakt.

Det kan synes som en eventuell slik pakt rettet mot China ville bryte med den sovjetisk-kinesiske allianse av 4. februar 1950, som ikke er formelt oppsagt. Denne allianse har imidlertid slike formuleringer at den teknisk sett ikke danner noe hinder for at Sovjet kan delta i en asiatisk pakt som er rettet mot truselen fra China. Ifølge 1950-alliansen skal Sovjet komme China til hjelp ved et eventuelt angrep fra Japan eller fra makter alliert med Japan. Traktaten ble utformet før Japan hadde undertegnet fredsavtalen. Den omfatter åpenbart en eventuell trusel fra USA, men gir ingen generelle garantier.

Fremstøt i Asia

Grunnarbeidet for en asiatisk sikkerhetspakt har vært lagt gjennom flere år. På mange måter begynte det i de første år etter Stalin, da Krusjtsjov og hans medarbeidere begynte på et veloverveiet program for å vinne venner i Asia. Allerede den gang var det åpenbart at Moskva søkte å legge vekt på sin forbindelse med slike land som India og Indonesia fremfor China.

Denne linje har vært opprettholdt frem til idag. Intet land

Sovjet på å jevne over uoverensstemmelsene mellom India og Pakistan. Ikke engang de blodige anti-kommunistiske utrenskningene i Indonesia stoppet de sovjetiske bestrebelsene på å legge grunnlaget for et godt forhold mellom de to land.

Sovjet har likeledes gjort meget for å opp et godt forhold til Thailand og USA. Moskva arbeider også for å bedre de sovjetisk-pakistanske forbindelser. Store økonomiske programmer blir gjennomført i Singapore og Kuala Lumpur. Sovjet søker å opprette diplomatiske forbindelser med Manila, og har gjort åpenlyse tilnærmelser overfor Formosa.

Utenfor den kinesiske leir

Selv om disse land ikke kan bli trukket inn i en asiatisk sikkerhetspakt, kan Sovjet i det minste håpe på å holde dem utenfor den kinesiske leir. I de fleste av disse statene følger Sovjet den samme linje som i Latin-Amerika. De konsentrerer seg om offisielle forbindelser og ignorerer utvilsomt delvis at det er mest sannsynlig at disse grupper er Peking-rettete.

India og Pakistan er nøkkelen til en asiatisk sikkerhetspakt. Statsminister Aleksej Kosygin's besøk i India, Pakistan og Afghanistan nylig har forbindelse med dette.

Ikke-asiatiske stater

Det er ikke klart hvorvidt ikke-asiatiske stater vil delta i pakt. Sovjet har forsøkt å endre Warszawa-pakten til en asiatisk pakt ved å utvide dens garantier til også å omfatte asiatiske stater. Moskva ønsker på denne måte å få sine europeiske allierte til automatisk å gå inn på sovjetisk side hvis det skulle bryte ut krig mellom Sovjet og China. Hittil har de øst-europeiske stater ikke villet gå etter for Sovjets ønske.

Sovjet har en militærpakt med

Mongolia og en avtale om militære garantier med Nord-Vietnam og Nord-Korea, men disse avtaler er ikke knyttet sammen i noe alliansesystem.

Tilbud til USA?

Da John Foster Dulles planla CENTO og SEATO, åpnet han adgang for stater som Storbritannia, Frankrike og USA til å delta. Det er uklart om Moskva vil følge Dulles' opplegg og be USA delta i sikkerhetspakten når og hvis den blir opprettet. En slik allianse ville gi Sovjet den sikkerhetsgaranti man egentlig ønsker: En fast og bindende garanti for at hvis det skulle komme til krig med China, ville USA være med og ikke imot Sovjet.

Ideen om et «kollektivt sikkerhetssystem» i Asia er ikke ny. Den ble først i sin tid fremmet av den beryktede John Foster Dulles. Dengang ble planene grundlagt fordi de ikke fikk særlig tilslutning fra noen hold.

I dag er forutsetningene for å virkeliggjøre denne planen andre enn på Dulles' tid. Ett av de viktigste vilkåra i dag er det utstrakte samarbeidet som eksisterer på en del områder mellom USA og Sovjet.

Som stormakter med imperialistiske interesser å ivareta på hver sine kanter, er det sjølsagt konfliktmotsetninger og rivalisering mellom disse to statene, men stilt overfor den voksende frigjøringsbevegelsen i Asia, har Sovjet-lederne i praksis vist at de ikke går av veien for å støtte ytterst reaksjonære og anti-kommunistiske regimer som også støtter seg på amerikansk militær opprustning. Det er et faktum at herskergruppene i land som India, Indonesia, Burma og «Malaysia» får både våpen og penger fra USA og Sovjet.

— Men Sovjet støtter jo FNL, innvender noen. Det er riktig at Sovjet har sagt å ville støtte FNL, men på hvilken måte gjør de det? På den ene sida støtter de FNL i ord og med en del materiell, mens de på den andre sida sender strategisk viktige materialer som titan til Pentagon, har «usamtalen» med Johnson og oppretter den ene nære forbindelsen etter den andre med USA-lakeier i Asia. Egentlig er Sovjet-ledernes «støtte» og «hjelp» til FNL og verdens folk ellers svært lite, fordi de samarbeider med USA-imperialismen når og der de burde bekjempe den. — For ikke lenge siden sto det følgende å lese i en svensk avis: «— det mest bemerkelsesverdige er at USA og Sovjet-Unionen har samme interesser av at ingen politiske forandringer skjer i Asia etter Vietnam-krigens eventuelle slutt.» (Aftenbladet 19/7 -69)

Sovjet-lederne støtter som vi ser ikke bare planene om et «kollektivt sikkerhetssystem i Asia», men går sjøl i bresjen for dem. Nylig bekreftet Bresnev dette ved å si at «hendingenes gang er i ferd med å sette opp på dagsordenen oppgaven med å skape et kollektivt sikkerhetssystem i Asia», og

utenriksministeren Gromyko la i september fram et forslag om «å styrke den internasjonale sikkerhet», der det bl. a. blir foreslått opprettet «effektive regionale sikkerhetssystemer i Europa, Asia og andre steder i verden.» — Som vi altså ser går både USA og Sovjet inn for et slikt «sikkerhetssystem». Men hva vil et slikt system i virkeligheten innebære og hva er formålet med det?

«KOLLEKTIVT SIKKERHETSSYSTEM I ASIA» — NYTT VÅPEN RETTET MOT FOLKENES FRIGJØRING.

Når det gjelder de rent konkrete former for samarbeid som et slikt kollektivt sikkerhetssystem vil føre med seg, kjenner vi ikke til dem i detalj. Det vi likevel ganske sikkert alt nå kan si, er hva dette systemet er rettet i mot.

En av lærdommene fra Vietnam-krigen er at USA-imperialismen aldri gir frivillig avkall på sine støttepunkter. De undertrykte folkene i Sørøst-Asia vil derfor stå i mot USA-imperialismen til den er drevet ut av området. Det er en åpen kjennsgjerning at Sovjet-lederne etterhvert vil satse mer og mer på de herskende regimene og flere steder stå sammen med USA mot folket. Både USA's og Sovjets store hinder er Kina — som de undertrykte folkene betrakter som «en mektig støtte og et pålitelig baklandsområde» (som FNL- og DRV-ledere sier ved flere anledninger) i sin frigjøringskamp. Et kollektivt sikkerhetssystem er derfor på flere måter en provisorisk løsning på USA's og Sovjet's problemer i Asia.

Sett på bakgrunn av alle geriljaene som over hele Sørøst-Asia, de reaksjonære regimenes udugelighet og muligheten for en storkrig med Kina, trenger USA-imperialistene et system som garanterer stor bevegelsesfrihet for USA-tropper. At Sovjet-lederne heller ikke vil holde seg borte, ser vi alt i dag da russiske militære står sammen med USA-generaler i Indonesia og russiske krigsskip til stadighet patruljerer i sørøst-asiatiske farvann.

Vi kan derfor slå fast: Et «kollektivt sikkerhetssystem i Asia» er derfor ikke noe annet enn en ny stor militærallianse mellom USA og Sovjet rettet mot folkenes frigjøringskamp og Kina. — En artikkel i «Arbeiderbladet» for ikke lenge siden peker også på mye av det faktiske forholdet:

«Sovjetisk diplomati har i den senere tid gjort viktige framstøt som har direkte sammenheng med russernes ønske om å demme opp for Kina. I mai besøkte statsminister Kosygin Afghanistan og Pakistan for andre gang i år, og andre sovjetiske utsendinger på lavere nivå har vært i en rekke ikke-kommunistiske land i Asia.»

Og videre heter det: «Egentlig er det bare tale om en fortsettelse og utdypning av den nye politikk Krusjtsjov la opp til da han innledet sin sjarmoffensiv i Asia. Mens den opprinnelige sovjetiske målsetting var å motvirke eller erstatte vestlige interesser i Asia, er den i stigende grad blitt opptatt av å demme opp for Kinas makt og innflytelse. Sjøl om det ene ikke utelukker det andre, er sannsynligvis dette den viktigste målsetting for Sovjet-Unionen i dag.»

At et slikt «kollektivt sikkerhetssystem» ikke betyr noe annet enn en ny imperialistisk militærallianse med USA og Sovjet som øverstkommanderende, har flere og flere funnet ut. Den nasjonale uavhengighet og suverenitet skal vike for «internasjonal lov og orden» i USA- og Sovjet-regi. Det er derfor ikke rart at land som Pakistan, Nord-Vietnam, Kamboja og Nord-Korea alt har gjort det klart at de ikke vil være med i et slikt system. Ja, det er motstand mot det planlagte systemet også fra USA's mest trofaste lakeier, det skulle gå fram av de åpne motsetningene som kom fram på SEATO-konferansen sommeren 1969.

Men for å lure ulikeverdige avtaler og allianser på land, søker imperialistene alltid økonomiske lokkemidler, og i forbindelse med det «kollektive sikkerhetssystemet» heter kkekematen «regionalt økonomisk samarbeid». Izvestia slapp også katten ut av sekken den 20. juni da den skrev at dette samarbeidet vil legge grunnen for dannelsen av et kollektivt sikkerhetssystem i området.» Og Indira Gandhi sa den 30. juni i Djakarta at «vi tror økonomisk samarbeid ikke i seg selv vil løse (sikkerhets)problemet, men vil være et steg i retning mot det.»

Med grunnlag i et «regionalt økonomisk samarbeid» foreligger det altså planer fra lederne i Washington og Kreml om et militært samarbeid i Asia. At planene etterhvert har begynt å realiseres, skulle den russiske tilslutning til «den asiatiske utviklingsbanken» (dominert av USA-kapital) og søknaden om russisk adgang til «Rådet for Asia og Stillehavet» (der bare USA-støttede reaksjonære regimer sitter) være bevis for. Et «regionalt økonomisk samarbeid» der imperialistene er med, kan aldri bli noe økonomisk samarbeid med gjensidig fordel for folkene. Et slikt økonomisk samarbeid med USA-imperialistene som investerer en dollar for å trekke ut to, kan bare bli økonomisk underkastelse. Et kollektivt sikkerhetssystem med imperialistene som sjef kan heller ikke trygge folkenes sikkerhet, fordi imperialismen — og i første rekke den amerikanske — er med sin ekspansive militarisme, opprustning og utpressingspolitikk overalt den største truselen mot verdensfreden.